

Zimbabwe er de facto i forhold til Storbritannien en selvstændig stat, hvis regering trods eksistensen af en organiseret væbnet modstandsbevægelse i lige så høj grad fortjener international anerkendelse som mange andre afrikanske stater, hvor der findes væbnede modstandsbevægelser . . .

. . . Hvis det internationale samfund fortsat nægter at yde diplomatisk anerkendelse af Zimbabwes regering, vil konsekvensen være den paradoksale, at man nægter anerkendelse af et af de mest demokratiske samfundssystemer på det afrikanske kontinent . . .

. . . Hvis den vestlige verden forkaster en moderat løsning i Zimbabwe, afskrækker man de kræfter i den sydafrikanske republik, der arbejder for en tilsvarende moderat løsning i Sydafrika, sigtende på et multi-raciale demokrati med tilstrækkelige mindretalsgarantier.

Også af denne grund bør den vestlige verden nu arbejde for en snarlig anerkendelse af Zimbabwe og ophævelse af alle sanktioner imod denne statsdannelse. Danmarks afrikapolitiske renommé og vort medlemskab både af EF og den nordiske kreds giver os særlige muligheder og forpligtelser til at tage de fornødne initiativer.

Ved 1. behandling udtalte *udenrigsministeren* (Christophersen) bl. a.:

»Forslaget indebærer i sin konsekvens, at Danmark ene af alle verdens lande og modsat alle andre lande – måske lige med undtagelse af Sydafrika – skulle arbejde for en anerkendelse af den såkaldte indre løsning i Zimbabwe og for en ophævelse af sanktionerne mod området i den aktuelle situation. Når det stilles sådan op fra forslagsstillernes side, så bør det ikke undre, at jeg på regeringens vegne må sige, at en sådan dansk enegang kan vi ikke acceptere.

Det spørgsmål, som kristeligt folkeparti har rejst her, er på én gang et enkelt spørgsmål og samtidig et ganske kompliceret spørgsmål. Det er enkelt, fordi forslagsstillerne reelt foreslår, at Danmark skal skifte politik og i dag indtage en holdning til Zimbabwespørgsmålet, som er modsat den holdning, som de andre nordiske lande har, som de andre EF-lande har, som de afrikanske lande har, som Storbritannien har, som USA har, og som FN har . . .«

Herefter gav udenrigsministeren en redegørelse for begivenhederne i de forløbne år for derigennem at belyse den aktuelle situation.

Flere af ordførerne tilsluttede sig ministerens opfattelse, og forslaget fik alene støtte fra fremskridtspartiets og centrum-demokraternes side samt en vis begrænset sympati fra det konservative folkeparti.

Udenrigsudvalget afgav ikke betænkning over forslaget.